

Grec i trons

El Grec es troba al seu equador. Bona part del seu cartell són produccions que després faran temporada. És un festival tempestuós d'estrenes

Les tempestes d'estiu són de pedregada. Xàfeces que aclaparen la natura prou baldada pel sol. El Grec proposa un cartell similar. De bots i barals. Tant, que sigui impossible seguir totes les propostes; que obliguin l'espectador més obsessionat a pintar de verd la cartellera els espectacles vistos a triar. Aquesta és una selecció d'obres que, en alguns casos, faran temporada el curs vinent a les sales de Catalunya o de l'Estat espanyol.

Esplendor

● D'aquest muntatge destaca la interpretació de les quatre actrius. Míriam Iscla, amb una estirada i insegura dona del president; Lluïsa Castell, com una dona feble, que només viu per sobreviure; Laura Aubert, en un paper un punt sarcàstic però que explota una agror que aguanta amb dignitat (superant el seu domini dels papers còmics, en els quals sovint queda limitada) i, finalment, Gabriela Flores en un paper de periodista fotògraf molt amant a desemmascarar la veritat. Carme Portaceli és una directora atenta a les noves veus teatrals contemporànies. Ara ha triat una peça complexa, d'Abi Morgan, una dramaturga coneguda popularment sobretot per guions al cinema com el de *Sufragistes*. Portaceli busca sempre la veu de la dona en el conflicte. Aquí, les dones debaten en un hipotètic final de regnat despòtic, des de la mirada de la periodista que ho retrata. És una aproximació similar al d'aquell *Penso en Yu* (Sala Beckett, Grec 2015) sense utilitzar la primera persona i situant l'occidental en un espai vulnerable.

El preu

● La posada en escena de Sílvia Munt aposta per una mirada realista: no arrisca en gaire res. Tot i així, el repartiment solvent aconsegueix donar profunditat als personatges i alguns tocs de comicitat. L'espai és un pis buit amb una pila de mobles amuntegats a una punta del saló. La butaca és l'única que aguanta enmig de la sala: era on s'asseia el pare els seus últims anys de vida. Sense ser-hi, té una presència quasi física, constant a la conversa i en els girs dramàtics dissenyats per Arthur Miller i res-

pectats a l'extrem per la direcció. És una peça que no interpel·la com la de *Les bruixes de Salem*, en què hi havia una ambició dramàtica major i en què la mirada d'Andrés Lima insisteix a enviar connexions als espectadors d'avui. Aquesta producció no ho pretén.

Confessió d'un expresident

● Queco Novell és valent. S'atreveix a fer el salt cap al personatge dramàtic, distanciant-se dels seus papers estripats del *Polònia*. Ho fa amb la complicitat de Xavier Ricart (també vinculat a *Minoria Absoluta*) qui ja va dirigir *La família irreal* (Poliorama, 2013) i *Polònia, el musical* (Poliorama, 2014). Potser no és gaire apropiat que aquest canvi de registre el faci amb un personatge que també és un expresident de govern. Fan bé d'allunyar-se dels arquetips

Les perles de la tria: 'Afasians i 'Birdie'

dels diferents personatges que Novell ha brodat al programa de televisió i de signar un expresident que té un aire de Zapatero, però també de Pujol, Aznar o Berlusconi. I es que l'autor, Davide Carnevali, ja buscava aquesta ambigüitat en la construcció d'aquesta situació insòlita: un president decideix confessar tot allò que ha fet malament durant els seus vuit anys de mandat per redimir-se davant dels seus electors. En realitat, *Confessió d'un expresident* parla de la capacitat de manipular a través del llenguatge i, també puntualment, de la responsabilitat de tots els electors d'equivo-car-se sempre en la tria.

Afasians

● De fa un temps, loscorderos es mouen per una rampa sense frens. El seu teatre físic ha saltat de pantalla i s'ha convertit en un teatre experimental amb fisicitat, molt de text amagat entre els acudits i els jocs de

paraules (que podrien evocar els de Jordi Oriol) i que viatgen més enllà de la raó. Si a Temporada Alta eren *La banda de la fi del món*, ara són els *Afasians*, una mena de tribu que es mou pel temps/espai al seu lliure albir només responent a la dictadura de la ciència. Però, experts com són, han a pres a fingir-la i a riure-s'en per transformar-se de partícula obedient a ona cool, que surfeja tot el que se li posa al davant. Ells diuen que formen part del gat de Schrödinger, aquell que és tancat dins d'una caixa i que si no s'obre té la capacitat de poder ser viu o mort.

Estació Tèrminus

● Hauria de ser com aquell abocador en què s'acumulen les misèries humanes. Restes desaparellades de mitjons bruts de la bugaderia mundial. Violència amenaçado-

Tres detalls. A la imatge superior, l'arrencada d'"Oficina per a una vida postidèntica": a la petita, els Afasians (corderos + Za!) i Madaula i Arquillué a 'El preu'. JOSEP AZNAR/ROMAN RUBERT/GREC

ra, que evoqués aquella sensació de vulnerabilitat dels primers espectacles de la Fura dels Baus. El públic assisteix a aquest espai suggeridor però només contempla una llista de violències més o menys conegudes. No hi ha sacseig, només alguna sorpresa i instants de dura poesia.

Oficina per a una vida postidèntica

● Hi ha un corrent artístic a Alemanya que és el *musical theater*: a mig camí d'una òpera i d'una comèdia bufa. Pretén ser una llança per apropar l'art líric a corrents més populars. I per això, l'humor i els estirabots *kitsch* són imprescindibles. Lòbra planteja contínuament la contradicció: debat còmicament entre la llibertat que aporta la tecnologia i el col·lapse que implica. Les seves anteriors propostes d'òpera contemporània (*Dido & Aeneas reloaded* o *4 Carmen*)

eren més pròximes a l'òida de casa. Certament, l'humor barroc alemany costa de fer-lo compatible amb el de l'espontaneïtat mediterrània...

Birdie

● Els membres de l'Agrupación Señor Serrano tenen mirada crítica pròpia del que passa al món. Busquen paral·lelismes que semblen impossibles i hi troben raons contundents amb què bastir una *performance* eminentment estètica. Sense necessitat d'alçar la veu, deixen ben clara quina opinió tenen dels comportaments polítics estèrils. El seu vol és tan natural com aclaparador: planen sobre la veritat i deixen caure les preguntes fent diana en la consciència de cada espectador sense voler ser doctrinaris. A *Katastrophe* (Sala Beckett, 2011) ja insinuaven que la humanitat pot destruir la

ESPLENDOR

Abi Morgan

Direcció: Carme Portaceli

Lloc i dia: Teatre Romea, 29 de juny (fins avui)

EL PREU

Arthur Miller

Direcció: Sílvia Munt

Lloc i dia: Teatre Goya, 3 de juliol (fins al 31).

CONFESSIÓ D'UN EXPRESIDENT

Davide Carnevali

Direcció: Xavier Ricart

Lloc i dia: Club Capitol 3 de juliol (fins al 31)

AFASIANS

Ioscorderos-sc

Direcció: Ioscorderos-sc

Lloc i dia: Sala Pina Bausch de Mercat de les Flors, 4 de juliol.

ESTACIÓ TÈRMINUS

La Guapa Teatre

Direcció: Marc Angelet

Lloc i dia: Teatre del Raval de Barcelona, 8 de maig (fins al 5 de juny)

OFICINA PER A VIDA POSTIDÈNTICA

Òpera de Butxaca

Direcció: Matthias Rebstock

Composició musical: Raquel García-Tomás

Lloc i dia: Sala Ovidi Montllor (Mercat de les Flors). 6 de juliol

BIRDIE

Agrupación Señor Serrano

Direcció: Agrupación Señor Serrano

Lloc i dia: Sala Hiroshima. 7 de juliol

EL SOMNI DE GULLIVER

Roland Olbeter

Composició musical: Elena Kats-Chernin

Lloc i dia: A l'escenari de la Sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure. 8 de juliol.

Vida, però no la Terra. La Natura, ni que sigui inert, superarà l'Home. Ara, també es demostra que les migracions són imparables.

El somni de Gulliver

● Roland Olbeter és un entusiasta de l'òpera i de la tecnologia. És capaç de construir dispositius afinats com un instrument que desplacen titelles i altres elements enmig d'un complex mapa tecnològic fent-ho coincidir amb el so i amb unes imprescindibles imatges de vídeo, que sovint superen el mateix artefacte. L'enginyer ja havia fer una peça anterior remarcable, *Orlando furioso* (Mercat de les Flors, 2006), tot i que hi havia cant en directe. És un exercici de tecnologia de precisió que cal celebrar però no aconsegeix commoure sense la presència humana en directe en el quadre.. *